

דתניא (שמות טו, כב) וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים דורשי רשומות אמרו אין מים אלא תורה שנאמר (ישעיהו נה, א) הוי כל צמא לכו למים

כיון שהלכו שלשת ימים בלא תורה נלאו עמדו נביאים שביניהם ותיקנו להם שיהו קורין בשבת ומפסיקין באחד בשבת וקורין בשני ומפסיקין שלישי ורביעי וקורין בחמישי ומפסיקין ערב שבת כדי שלא ילינו ג' ימים בלא תורה
The *baraita* continues: The verse means that since the Jews traveled for three days without hearing any Torah they became weary, and therefore the prophets among them arose and instituted for them that they should read from the Torah each Shabbat, and pause on Sunday, and read again on Monday, and pause on Tuesday and Wednesday, and read again on Thursday, and pause on Shabbat eve, so they would not tarry three days without hearing the Torah.

Exodus

כשלח

(2)

לְשַׁבְּתָנָהּ פָּעֻלַת יְהוָה מִקֹּדֶשׁ אֲדֹנָי פּוֹנֵנּוּ
 יְהוָה וַיִּמְלֹךְ לְעֵלְמָם וְעַד: כִּי
 כָּאֵסוּס פָּרְעֹה בָּרַכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו בֵּינָם וַיֵּשֶׁב יְהוָה עֲלֵהֶם
 אֶת־מֵי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַיַּבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:
 וַתִּקַּח מֵרִים הַנְּבִיאָה אֲחֹזַת אֶהֱרֹן אֶת־הַתֹּף בְּיָדָהּ וַתִּצְאֵן
 כָּל־הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בַּתְּפִים וּבִמְחֹלָת: וַתַּעַן לָהֶם מֵרִים
 שִׁירוּ לַיהוָה כִּי־נִאֲוָה נִאֲוָה סוּס וּרְכָבוֹ רָמָה בָּיָם: ס
 וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּם־סוּף וַיֵּצְאוּ אֶל־מִדְבַר־שׁוּר
 וַיִּלְכוּ שְׁלֹשַׁת־יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא־מָצְאוּ מַיִם: וַיָּבֹאוּ
 מִרְתָּה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתֹּת מַיִם מִמֶּרְהָ כִּי מֵרִים הֵם עַרְ-
 בֵּן קָרָא־שְׁמָה מֶרְהָ: וַיִּלְנוּ הָעַם עַל־מֹשֶׁה לֵאמֹר מַדּוּ
 נִשְׁתָּה: וַיִּצְעַק אֶל־יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל־
 הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם לוֹ חֹק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נֶסְהוּ:

קריאת התורה בשבת, בשני ובחמישי

אוצר החכמה

שעורים לזכר אבא מרי ז"ל

(3)

א.

הרמב"ם, בפ"ב מהלכות תפלה ה"א, כתב וז"ל: "משה רבינו תיקן להם לישראל שיהו קורין בתורה כרבים בשבת ובשני ובחמישי בשחרית כדי שלא יהיו שלשה ימים בלי שמיעת תורה, ועזרא תיקן שיהו קורין כן במנחה בכל שבת משום יושבי קרנות, וגם הוא תיקן שיהו קורין בשני ובחמישי שלשה בני אדם ולא יקראו פחות מעשרה פסוקים."

ירושלמי מגילה כז:

1) ר' שמואל בר רב יצחק עאל לכנישתא חמא חד בר נש קאים מתרגם סמיך לעמודא א"ל אסור לך כשם שניתנה באימה וביראה כך אנו צריכינ לנהוג בה באימה וביראה

הלכות קריאת ספר תורה סימן קמא

2)

קמא דיני הקורא והמקרא, ובו ח' סעיפים:

א (א) אָצְרִיף לְקִרְוֹת (ב) מְעַמֵּד, (ג) וְאֶפְלוּ (ד) לְסִמְךָ עֲצָמוּ לְכַתֵּל (ה) בְּאוֹ לְעִמּוּד אֲסוּר, (ו) אֵלֶּא אִם־כֵּן הוּא בְּעַל גְּבֻשָׁר: הֵגה (ז) וְכֵן הַסֵּזֶן הַקּוֹרֵא צְרִיף לְעַמֵּד עִם הַקּוֹרֵא (מַרְדְּכִי הַלְכוֹת קִטְנוֹת): ב (ו) יֵלֵא יְקָרְאוּ

3)

הלכות קריאת ספר תורה סימן קמו קמו

כט

מְדַאֲרִיתָא, שְׁצָרִיף לְכֹנֵן וּלְשִׁמְעָם מִפִּי הַקּוֹרֵא. (יד) *וְהִנְכוּן, שֶׁבָּכַל הַפְּרָשִׁיּוֹת (טו) רְאוּי לְמִדְּקָדֵק בְּדַבְרֵי לְכֹנֵן וְעֵתוֹ וּלְשִׁמְעָם מִפִּי הַקּוֹרֵא: ג 'אֲסוּר לְסַפֵּר (טז) כְּשֶׁהַמַּפְטִיר קוֹרֵא בְּנִבְיָא עַד שִׁישְׁלִים, כְּמוֹ בַּסְּפָר־תּוֹרָה: ד (יז) יֵאִין צְרִיף לְעַמֵּד (ה) מְעַמֵּד (יח) בְּעֵת שְׁקוֹרִין בַּתּוֹרָה. (ו) (יט) (וְיֵשׁ מַחְמִירִין וְעוֹמְדִין (כ) וְכֵן עָשָׂה מִהַר"ם) (מַרְדְּכִי פֶרֶק רַבִּי אֲלִיעֶזֶר דְּמִילָה):

4)

הַבְּרִיף לְעוֹלָם וָעֶד, לְכָלִי עֲלֵמָא צְרִיכִין לְעַמֵּד, דְּהוּא דָּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה: (יט) וְיֵשׁ מַחְמִירִין וְעוֹמְדִין. כְּתֹב הַפְּרִי חֲדָשׁ וְהַגְרָא דְּהַעֲקָר בְּבִקְרָא הַרְאֵשׁוֹנָה, וְכֵן נִהְגוּ. וְהַבְּרִיף בְּסִימָן קמא כְּתֹב, דְּגַם הַמַּהַר"ם מוֹדֵה דְּמִדְּיָא שְׂרִי, אֵלֶּא דְּסִבְרָא לֵה דְּרָאוּי לְהַדָּר וְלְעַמֵּד, מִפְּנֵי דְּצְרִיף הָאָדָם לְהַעֲלוֹת בְּדַעְתּוֹ כְּשֶׁשׁוֹמֵעַ הַקּוֹרֵא מִפִּי הַקּוֹרֵא כְּאִלוֹ קְבֵלָה אוֹתָהּ שְׁעָה מִהַרְסִינִי, וְכַהֲרִסִינִי הֵיּוּ כֹל יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִין, כְּדִכְתִּיב "אֲנֹכִי עֹמֵד בֵּין ה' וּבְיַנְיֻכֶם וְגו'". וְיֵמִי שְׁהוּא אִישׁ חֵלֶשׁ וְקָשָׁה לוֹ לְעַמֵּד וְעַל־יְדִיּוֹה אֵין דְּעֵתוֹ מִיִּשְׁכָּת לְכֹנֵן הֵיטֵב לְקוֹל הַקּוֹרֵא, יֵשׁ לוֹ לִישֵׁב [ש"א]: (כ) וְכֵן עָשָׂה מִהַר"ם. וְכֵן גְּבָרָא לְגַבְרָא לְכָלִי עֲלֵמָא שְׂרִי לִישֵׁב [אחורונים]:

5)

12 נִגַּד כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּאֹזְנֵיהֶם: הִקְהִיל אֶת־הָעַם הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים וְהַפָּאָה וְנִרְרָה אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֵיךָ לְמַעַן יִשְׁמְעוּ וּלְמַעַן יִלְמְדוּ וַיִּרְאוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְשִׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת־כְּלֵי־דַבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: וּבְנִיחָם אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ יִשְׁמְעוּ וּלְמַדּוֹ לִירְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כְּלֵי־הַיּוֹמִים אֲשֶׁר אַתֶּם חַיִּים עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם לְבָרִים אֶת־הַנְּהַרְתָּן שְׁמֹר לְרַשְׁתָּהּ: פ

הלכות חגיגה ג:

6)

וגרים שאינם מכירים סביבין להכין לבם ולהקשיב אָזְנָם לְשִׁמְעַת בְּאִימָה וְיִרְאָה וְגִילָה בְּרַעְדָה כְּיוֹם שִׁנְתָנָהּ בּוֹ בְּסִינִי. אֶפְלוּ כַּכְּמִים גְּדוֹלִים שִׂיּוּדְעִים כֹּל הַתּוֹרָה כְּלָה סְבִיב לְשִׁמְעַת בְּכֹנֵה גְדוֹלָה יִתְרָה. וְיֵמִי שְׁאִינּוּ יְכוֹל לְשִׁמְעַת מִכֵּן לְבוֹ לְקִרְיָאָה זוֹ שְׁלֵא קְבָעָה כְּתוּב אֵלֶּא לְחִזְקֵךְ דַּת הָאֲמֵת וְיִרְאָה עֲצָמוּ כְּאִלוֹ עַתָּה נְצַטְנוּהּ בְּהָ וּמִפִּי הַבְּבוּרָה שׁוֹמְעָה. שֶׁהַמְּלַךְ שְׁלִים הוּא לְהַשְׁמִיעַ דְּבַרֵּי הָאֵל

Proselytes who did not know Hebrew were required to direct their hearts and listen with utmost awe and reverence, as on the day the Torah was given at Sinai. Even great scholars who knew the entire Torah were required to listen with utmost attention. If there was a person who could not hear, he had to direct his heart to this reading, which Scripture has instituted only for the purpose of strengthening the true faith. Each had to regard himself as if he had been charged with the Torah now for the first time, and as though he had heard it from the mouth of God, for the king was an ambassador proclaiming the words of God.

(1) אין הקורא בתורה רשאי לקרות בתורה עד שיכלה אמן מפי הצבור. קרא וטעה אפלו בדקדוק אות אמת מחזירין אותו עד שיקראנה בדקדוק. ולא יקראו שנים בתורה אלא האחד לבדו. קרא ונשמתק יעמד אחר תחפיו ונתחיל ממקום שהתחיל הראשון שנשמתק ומברך בסוף

A person who reads the Law must not begin till the sound of the Amen recited by the congregation has ceased. If he made a mistake, even if only in the correct enunciation of a single letter, he is made to turn back to the place where the mistake was made and read the word correctly. Two are not to read in the Torah at the same time, but only one by himself. If one, while reading, has been suddenly stricken so that he cannot continue, another person should take his place and begin where the stricken one began, and recite the blessing after reading his portion.

(2)

דַּתְנֵינָא: וְהוֹדַעְתֶּם לְבָנֵיךָ וּלְבְנֵי בָנֶיךָ, וּכְתִיב בְּתֹרֵיהּ "יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב", מֵהַלֵּל בְּאֵימָה וּבִירְאָה וּבְרִתָּהּ וּבְיֹעַץ אֵף כָּאֵן בְּאֵימָה וּבִירְאָה וּבְרִתָּהּ וּבְיֹעַץ;

As it was taught in a *baraita*: It is written: "And you shall impart them to your children and your children's children" (Deuteronomy 4:9), and it is written thereafter: "The day that you stood before the Lord your God at Horeb" (Deuteronomy 4:10). Just as below, the Revelation at Sinai was in reverence, fear, quaking, and trembling, so too here, in every generation, Torah must be studied with a sense of reverence, fear, quaking, and trembling.

PEREK III · 22A · פירק ג דף כב

אמירות לאחר התפילה

(3)

Some say the following daily after morning prayers:

שש זכירות

יציאת מצרים

למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך:

דברים טו

מעמד הר סיני

דברים יד

רַק הַשְּׁמֵר לְךָ וְשָׁמֵר נֶפְשְׁךָ מְאֹד פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבְּרָא עֵינֶיךָ וּפְנֵי יְסוּדוֹ מִלְּבָבְךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְהוֹדַעְתֶּם לְבָנֶיךָ וּלְבְנֵי בָנֶיךָ: יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בְּאֵמֶר יְהוָה אֵלַי הִקְהֵל־לִי אֶת־הָעָם וְאֲשַׁמְעֶם אֶת־דְּבָרַי אֲשֶׁר יִלְמְדוּן לִירְאָה אֹתִי כֹל־הַיָּמִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עַל־הָאָדָמָה וְאֶת־פְּנֵיהֶם יִלְמְדוּן:

(4) הרמב"ם, בפ"ב מהלכות תפלה ה"א, כתב וז"ל: "משה רבינו תיקן להם לישראל שיהו קורין בתורה ברבים בשבת ובשני ובחמישי בשחרית כדי שלא יהו שלשה ימים בלי שמיעת תורה, ועזרא תיקן שיהו קורין כן במנחה בכל שבת משום יושבי קרנות, וגם הוא תיקן שיהו קורין בשני ובחמישי שלשה בני אדם ולא יקראו פחות מעשרה פסוקים".

(5)

ובכן, משה - שתיקן קריאת התורה רק כקריאה גרידא ולא נזדקק ללימוד - לא היה זקוק לשיעור יו"ד המחלק עניינים. עזרא, שהכניס את יסוד הלימוד לחובת קריאת התורה בציבור באופן שיהא הציבור קורא ומבין, לא היה יכול לצמצמה לג' פסוקים, ותיקן קריאת עשרה כדי לקרוא ענין בתורה. ונראה שזה פירוש לשון הגמרא, "אתא הוא תיקן תלתא גברי ועשרה פסוקי כנגד עשרה בטלגין". עשרת הפסוקים - תכליתם כי השומעים יבינו טיב הענין; ועשרת הבטלגים, אלה שהיו מקדישים את זמנם לתורה. ישאו ויתנו בהם.

ואין מהם גם אחת שאין לה טעם ועלה וסבה, אבל רוב הטעמים ההם היה מן הצורך, שלא ישיגם שכל ההמוץ ולא יבינם. והם כולם כמו שהעיד הנביא ואמר (תהי"ט) פקודי יי' ישרים משמחי לב :

ומאת האל אשאל העזר לקיים המצוות בו מהם ולהרחיק המזוזה ממנו מהם. וזה שיעזר מה שיעזרו שובניא אותו בזה המאמר : בריך רחמנא דסייען

שכחת הלאוין לדעת הרמב"ן

השכחה מן הרב במצות לא תעשה

המצוה הראשונה שנמנענו שלא יסכה אחד ממנו המלות. וענין המניעה הזאת שנלמדנו מזה ראשונה בקבלת מלכות שמים כולמר שנלמנו שיש אלוה פועל כן הנמלכות מולין מלכות אל היס שהם עליו ולא היס שיחפון בו בכל זמן מן הזמנים והוא שאמר יתבי וימעלה לנבי יי' אליהן אשר הולחתיך מלך מלרים מבית עבדים, שהיא מזה בלמנוה כמו שכתב הרב (מ"ט ב) וביארנו אלהנו (מ"ט ב) אותו בלריה מדבריהם ז"ל, לזה אומנו בזאת האמונה שהיא יסוד התורה וכפל לנו מניעה בכפירה ממנו שהוא בטול כל אמת. והוא אמרו (ומשמנו) השמר לך פן תשכח את יי' (אלהיך) אשר הולחתיך מלך מלרים מבית עבדים. יראה בזה שלא נשכח עיקר האלוהות וכפוד או נסתפק בו לומר שאין אלוה ושהעולם קדמון בעלמנו או קדמון בשכחה ועלה ולא ישתנה ואתן הראיה במלטה ובמניעה הנזכרים יליאת מלרים שנעשה בלחות ומופתים מחודשים משנים התולדות מורים על אלוה קדמון פסן ויכול ומחדש. שענין יליאת מלרים לודעיו משתק כל כופר בחדוש העולם ומקיים האמונה בידעת האלוה והשגחתו ויכלתו בכלליה ובפרטיה. וכפל המניעה הזאת ואמר ית' (עקב ה) השמר לך פן תשכח את יי' אליהך לבלתי שמור מלתי. וזו גם כן מניעה מלשכוח האמונה באלהות ושיכפור מפני זה בתורה ובמלכות אמר (שם) ורש לבבך ושכחת את יי' אליהך המולחתיך מלך מלרים מבית עבדים. ומתן עוד רליה בזה מן האמונה והמופתים הגדולים והנוראים אשר עשה לנו יתבי כמדבר ואמר אחר זה (שם) המולחתיך במדבר ארבעים שנה וגו'. כי מהם יתבאר לנו כי כל הטובות בלך ובזולתה הם מלתי יתבי לה ככתבו ועושה ודינו. אבל והיה אם שם בעבודה זרה. והנה נחבאר זה. והזאת המניעה, רלוני לומר משפוק השמר לך פן תשכח את יי', וזכרה בעל ההלכות (אזח קט"ה) :

המצוה השביעי שנמנענו שלא נשכח תעמד הר סיני ולא נסיר אותו מדעתנו אבל יהיו עינינו ולבנו שם כל הימים והוא אמרו ימעלה (ומשמנו) השמר לך ושמור נפשך מתוך פן תשכח את הדברים אשר רלו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך והודעתם לבניך ולבני בניך יוס אשר עמדת לפני יי' אליהך בחורב וגו'. והכוונה בזה גדולה מלה. שהם היו דברי תורה בלוי אלהנו מפי הנביא עליו השלום בלבד לע"פ כנחלתם אלהנו ענין נבואתו בלחות ומופתים אם יקום בקרבנו נביא או חולם חלום בזמן מן הזמנים ויזנו בשום הפך מן התורה ונתן אלינו אות או מופת תהיה התורה נסוחה על יד השני או יכנס בלבנו ספק על זה, אבל כשהגיענו בילוך התורה מפי הגבורה לאזינו ועיינו רלוות אין שם אלמעי נכחיש כל הולק וכל מספק ונשקר אותו ולא יועילתו אות ולא יועילתו מידינו מופת. אלהנו יודעים ועדים שקראו ובפחותו. זה הוא שנלמר במעמד ההוא (יהו"ט) וגם כך יאמינו לעולם. והוא הענין הבא בפרשת כי יקום בקרבך נביא או חולם חלום וגו' (יה"ט). וכבר בלך הרב זה בספר המדע (ויסו"ט פ"א). והוא יסוד גדול בתורה והיא המניעה הבאה לנו בפסוק פן תשכח את הדברים אשר רלו עיניך. והזכיר פן יסורו מן הלך מהודיעם לבנים ולבני בנים לדורות ועולם. ולא תעשה בזה

הקדשן את מומן ולין יולחין לחולין אלה ט מדבריהם אלהו כולן עובר עליהם ככל השם אלה שלין נפדין כבעלי מומין להזיל אותם פני עוד הממיר במוקדשין והגזוה במוקד ששחטן מוז לזמן או ששחטן מוז למקומן וזמנו שכן לוקין כמו שהזכרנו. וכבר בל בן

השכחה ששכח הרב במצות לית

אמר הרמב"ן מצוה א' היא שלא ישכח כאשר נצטוונו במ"ע בקבלת מלכותו בו וצטוונו במצות לית שלא נכפור בו שגא לך פן תשכח את ה' אלקיך אשר הוציאן וזכרה לי שמה שלא מגאה הרב הוא בלל על כל התורה כולה כמו שבאר או אלקיך תירא ואותו תעבד שבא לפרש לנו והאמור למעלה וכבר השריש לנו הרב במ העושים הכללים כל התו

אמר הרמב"ן מצוה ב' היא שלא נשכח והתחנן השמר לך ושמור נפשך מאד בו ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חי בניך יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בו הזאת הוא לפי שבזכרו ענין המעמד ההו הגבורה לא נובל לעולם להסתפק בה שאין לנו באי זה דבר הפך ממה שקבלנו לא ושמנוה מפי הגבורה ואפילו אם ישעה אור יוש"פ במעמד ההוא וגם כך יאמינו לעולם. בספר המדע בפ"ה מהל' יסו"ח והוא יסו ואל תטעה לומר שאין זה פשט הפסוק מ והודעת לבניך ולבני לבניך שאדם חייב ללל מאכן שאין כונתם שבא להזהיר שלא נשכח היה לבני בנים פירושו למדו אמונת ה קבלתם שהיה במעמד הר סיני מפי הגבור מגאה הרב הוא לפי שגם זאת היא מצוה כ שלא נשכח את הדברים אשר ראו עינינו ושגל בדרכיה ונקיים מצותיה. וכן משמע שכתב וז"ל השמר לך פן תשכח את הדבר ותעשהו על אמתתם תחובו חכמים ונבונים שכחה תחשבו שוטים עכ"ל. הנה שוה הי אמרה. ומה שאמר עוד הרמב"ן כי מה ש על למדו הבנים פירושו ללמד להם המעמד במשע מאמרם רק כונתם הוא כמו שזכרה על למדו התורה לבני

אמר הרמב"ן מצוה ג' שלא לשנות לשלחן והמנורה והמזבחות שנ' בפ' משפטי תשמרו ודרשו במכילתא ובכל אשר אמרת לפי שהוא אומר ושמת את השלחן אה שזאמר ובכל אשר אמרת אליכם תשמרו רמ"ו חובה. ואמר עוד שבפ"ק דשבת ב"ש דרשנו ובי"ה לית להו אותה הדרשה. ואמר שהגל וניל שמה שלא מגאה הרב הוא לפי משאר הדעות שהובאו שם במכילתא על ובכל אשר אמרת אליכם תשמרו למה בא את השלחן וגו' אם שנה עובר בלי"ת לכן בא ר' מאיר אומר לעשות ד"ת על"ך חובה ר' עשה ומצות לית ראבי"א אומר אין ל"י אלא עשה משום שבת וכל אשר אמרת אליכם תשמרו משום שבת וכל אשר אמרת אליכם תשמרו להביא שבת כל ב"ש

אמר הרמב"ן מצוה ד' היא שלא ליהנות או לזרק דמים חוץ למקומם והזן לזמנם לה"א שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר קרבן אשר יהיה בו מום או כל דבר ולזרוק חוץ למקומו שוה דבור רע הוא מאכול הקרבן חוץ לזמנו או חוץ למקומו מזה בעשה ממה שזכרה בספר

מפני דרשם בלשון שלקידושין (ג) לבניך ולבני בניך בלימוד התורה לבני בניך. כי לימוד המות התורה הוא הלימוד בתורה. אבל נמנעו ונקח רליה מדבריהם כי היא מלטה עולמית ועם כל הדורות ידבר שלל ישכחו ענין המעמד ההוא שהיה לכל אדם במלכות עיניהם ושמינת אוניהם ושיעתיקו זה מדור לדור לעולם. וזאת מלטה לא תעשה וזכרה בעל ההלכות (אזח קט"ה). והרב שכתה גם כן :

המצוה השלישית שנמנענו שלא לשנות סדר הנחת הכלים במקדש כשולחן והמנורה והוא אמרו ית' (משפטי ג) וכל אשר אמרת אליכם תשמרו. וזה הפירוש המקובל שהיא אזהרה למה שזוה בענין סדור המקדש. אמרו במכילתא ובכל אשר אמרת אליכם תשמרו למה נלמד לפי שהיא אומר ושמת את השלחן אם שיה עונה בלל תעשה לכן נלמד ובכל אשר אמרת אליכם תשמרו ר' מלך אומר לעשות דברי תורה על"ך חובה. ובגמר שבת (ית.) דורשין אותן בית שמי' לשיבת כלים ובית הלל לית להו. והלכה היא כמנה קמא דמכילתא :

המצוה הרביעית שנמנענו מלשחוט הקדשים על מנת ללבוך בשלם או לזרוק דמם ולהקטיר חלבם חוץ למקומם וחזן לזמנם וכן השוה חפלת בדרום עובר בלאו והוא אמרו ית' (משפטי ג) וכל אשר אמרת אליכם תשמרו למה נלמד לפי שהיא אומר ושמת את השלחן אה שזאמר ובכל אשר אמרת אליכם תשמרו רמ"ו חובה. ואמר עוד שבפ"ק דשבת ב"ש דרשנו ובי"ה לית להו אותה הדרשה. ואמר שהגל וניל שמה שלא מגאה הרב הוא לפי משאר הדעות שהובאו שם במכילתא על ובכל אשר אמרת אליכם תשמרו למה בא את השלחן וגו' אם שנה עובר בלי"ת לכן בא ר' מאיר אומר לעשות ד"ת על"ך חובה ר' עשה ומצות לית ראבי"א אומר אין ל"י אלא עשה משום שבת וכל אשר אמרת אליכם תשמרו משום שבת וכל אשר אמרת אליכם תשמרו להביא שבת כל ב"ש